

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

5. Dies Febrvarii. Vitæ hujus principium, mortis est exordium. Amb. I. 2. de
vocat. Gent. c. 8.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

5. DIES FEBRUARII.

Vitæ hujus principium, mortis est exordium. *Amb. l. 2. de vocat. Gent. c. 8.*

Incipimus I.
mori, dum
incipimus
nasci.

Vitæ nostra non tantum est calamitate ferox, sed celeritate velox. Licet non sit obscura labentis temporis pernicitas, juvat tamen illam & intelligere clariùs, & sentire penitiùs. Sive autem curram incitatissimum, quo abripiuntur omnia potiùs, quam feruntur, tempus videlicet, mensuram motus, cum philosopho, opinemur; seu, cum Speusippo, solaris circuitus; seu cum Alberto magno supremi orbis, seu cum Proclo, conversionum cælestium; ubique tamen fateri cogimur, & explosarum tormento glandium, & cadentis fulminis impetum lentum esse, præ velocitate qua vitæ hæc nostra cum tempore avolat; quando jam non dubio calculo probant Astrologi fixas in cælo stellas citatissima vertigine, ultra decies centena millia leucarum una hora quadragies obire. Hoc ergo passu hic vitæ habitus, quam spiramus, fugit: hoc passu jam inde ex quo sumus concepti, mors contra nos rapitur: nec scimus quo nos vitæ nostræ, qualive conscientiæ articulo deprehensura sit: scimus tamen tam brevi itinere, tam prodigiosa pernicitate proruentem non posse longiùs abesse. Cur non igitur illam momento quolibet parati expectamus?

III. Adhæc habet tempus, ut motum metiatur
succel-

successione partium constantem, quarum nullam prius potest contingere, quam interierit præcedens, quare nihil junctim ac simul totum donare nobis tempus valet, sed mancum, & mutilum, semivivum, & semimortuum, nam pueritiæ candorem juventutis vigore, & hunc senectutis judicio, ac prudentia interimit, & cum angusta sint hujus vitæ dona, tam parcè præterea, & angustè distribuuntur à tempore, ut ne vitam quidem nisi particulatim largiatur, & hanc totidem mortis, quot vitæ distinctam, & comminutam punctis; quorum unicum tantum, cum ex omni eo quod effluxit, venturumque est præsens teneamus, hoc ipsum ex æquo cum morte dividimus, omnemque pariter, quæ cum illo nobis momento advenit, voluptatem. Itaque ut eques ingentis prætii ornatus, ac phaleratus gemmis, & navis gaza peregrinâ dives, in transcurso cerni, & delectare nequeunt intuentes, sic ista cum prætervolent omnia, & fusis ad mortem habenis propeient, quid possunt cuiquam afferre delectationis, nisi levissimum atque brevissimum?

III. Onos fatuos! ô inertes! ita præterit vita, ut ne vivere quidem discamus. Non enim vitæ, vel diuturnitate, vel brevitate metienda felicitas, sed præclarè illa utendi scientia. O Filii terræ! ô discipuli vanitatis! nunc demum intelligitis avolare tempus alis non vibratis: fugere vitam pedibus non sublatis: digladiari fortunam brachiis non commotis, commeatum petere mundum ne verbo quidem prolato: homines nos decipere immobilibus labiis; consumi carnem nemine advertente, emori cor nullis adjutum remediis, denique gloriam nostram,

ac si nunquam fuisset transire, mortemque nobis ne pulsatis quidem foribus insultare. In primis brevis vita nos à vitæ hujus amore prolixè avocat, vocatque nos ad illius vitæ amorem, quæ ad eò diuturna est, ut semper sit. Quid vitæ inhæreamus, quæ vix vita est? Quis vitam illam amet, quæ quò magis amatur, majora damna affert? Brevis hæc vita clamat, amandam illam, quæ erit æterna. Loquatur hic Eucherius. (a) *Pro vita quam diligitis, legatione apud vos fungimur, ut hanc quam omnes exiguam amatis, insinuamus ut ametis aternam* &c. Itaq; *si istud, & quod tam arctum est placet, placeat magis, si potest esse perpetuum: & quod apud nos pretium habet, cum finem habeat, sit nobis supra pretium, si potest esse sine fine.* Non ergo inhæreamus perituris ne pereamus. Quidquid in hac vita æstimatur magni ponderis, est leve, quod putatur longi temporis, est breve. Scitè enim Poëta.

Est hæc vita levis, transit ut aura brevis.

6. DIES FEBRUARII.

Homo est flos tempestivè nascens, tempestivè marcescens. *Sanctus Gregorius Nazianzenus Orat. 10.*

Homo I.
flori si-
milis.

Dorothea quæ in Ecclesiæ viridario fuit virginitate Liliū, charitate Rosa, animi demissione viola, voluntatis suæ cum

(a) *De contemptu mundi.*